

EBRIS

We know
books

**LISA MARIE PRESLEY
RILEY KEOUGH**

**DE AICI SPRE MARELE
NECUNOSCU**

Memoir

Traducere din limba engleză de

SILVIA NĂSTASIE

ORION

CUPRINS

<i>Prefață</i>	11
1. SUS, LA GRACELAND.....	17
2. S-A DUS.....	55
3. <i>THE WALL</i>	81
4. <i>THERE'S A BLUEBIRD IN MY HEART</i>	103
5. MIMI.....	129
6. ZECE ANI.....	153
7. AUTOBUZUL DE LA NASHVILLE LA L.A.....	195
8. BEN BEN.....	225
9. GRĂDINA PENTRU MEDITAȚIE.....	253
 <i>Mulțumiri</i>	 267
<i>Credite fotografice</i>	269

LBRIS

We know
books

UNU

SUS, LA GRACELAND

Credeam că tata putea să schimbe vremea de afară.

Era un zeu pentru mine. O ființă aleasă.

Avea un fel de-a fi de parcă îi puteai vedea sufletul. Dacă era într-o dispoziție nasoală, era nasol și pe-afară; dacă era furtună, asta însemna că urma să se dezlănțuie și el. Pe vremea aia, eram convinsă că el avea puterea de a stârni furtuni.

Să-l fac fericit, să-l fac să râdă – ăsta era tot universul meu. Dacă știam că îl amuză ceva, făceam lucrul ăla cât puteam de mult, până la epuizare, doar ca să-l distrez pe tata. Când plecam de la Graceland, fanii strigau de fiecare dată: „Alvis! Alvis!“, cu accentele lor sudiste. Odată, l-am imitat pe unul dintre ei și tata a căzut pe jos de răs, s-a prăbușit pur și simplu. I s-a părut cea mai amuzantă chestie auzită vreodată.

Altădată eram întinsă pe patul meu în formă de hamburger – un pat uriaș, alb-negru, acoperit cu blană, care avea niște trepte –, el stătea lângă mine așezat pe un scaun, iar eu m-am uitat la el și l-am întrebat: „Câți bani ai?“ S-a rostogolit de pe scaun de răs. Nu pricepeam ce i se păruse atât de amuzant.

Eram super apropiată de el. Legătura noastră era mult mai strânsă decât am lăsat vreodată să se înțeleagă.

Mă iubea nespus și mi se dedica întru totul, era sută la sută prezent în viața mea, atât cât putea, în ciuda tuturor celor din jurul lui. Mi s-a dăruit cât era omenește posibil, mai mult decât se putea dărui oricui altcuiva.

Cu toate astea, mă și temeam de el. Era exploziv, nu-ți doreai să se înfurie pe tine. Dacă-l supăram vreodată sau dacă era nervos pe mine, părea că totul s-a sfârșit. Iar asta era ceva ce n-aș fi putut suporta.

Când se supăra pe mine, luam totul atât de personal, încât mă făceam țândări. Voiam aprobarea lui în toate. Odată, m-am lovit la genunchi și el a spus: „Fir-ar, ce ți-a venit să te rănești?”

Am fost devastată.

Mama era copil de militar din aviație. L-a cunoscut pe tata la paisprezece ani, iar părinții ei au fost de acord. Erau alte vremuri.

Pe atunci, femeile erau primite în spital de-abia când intrau în travaliu. Le anesteziu și se trezeau direct cu un bebeluș în brațe. Mama a intrat în spital strălucitoare, superbă și, atunci când a ieșit, i-a fost înmânat un copil.

Mi-a spus că-i trecuse prin gând să încerce să cadă de pe cal, pentru a-și provoca un avort.

Nu voia să se îngrașe de la sarcină. I se părea că, fiind soția lui Elvis, nu i-ar sta bine așa. Foarte multe femei se țineau după el, toate erau frumoase. Voia să aibă parte de atenția lui exclusivă. Așa de mult o supăra faptul că era însărcinată, încât la început n-a mâncat nimic altceva în afară de mere

și ouă și nu a luat prea mult în greutate. Am fost din prima zi un ghimpe în coasta ei și întotdeauna am simțit că nu mă dorise.

Cred în energia din uter, așa că deja simțisem vibrațiile încercărilor mamei de a scăpa de mine. În cele din urmă, s-a decis oarecum să mă păstreze, dar la vremea aceea nu avea instincte materne prea grozave.

Poate că asta e în neregulă cu mine.

Când eram mică, mă uitam de multe ori la mama în timp ce se machia. În baia ei erau două chiuvete, iar între ele, o masă de toaletă uriașă. Mama avea mai multe machiaje decât putea o fetiță să viseze – MAC și Kevyn Aucoin, sertare peste sertare de pensule și creioane de buze, farduri de ochi și cea mai faimoasă dintre nuanțele de ruj de la MAC: Spice. Își contura buzele – acel arc al lui Cupidon pe care îl adora și pe care l-am moștenit cu toții de la tatăl ei – privind-se într-o oglinjoară de pe măsuta de toaletă, iar mie mi se părea că erau absolut perfecte. Pentru mine, mama era cea mai frumoasă femeie din lume.

M-am uitat la ea și am întrebat-o:

— Câți ani ai?

Era pentru prima oară când mă gândeam la vârsta ei. A râs și a spus:

— Douăzeci și opt.

Cât de tânără era!

Mama se simțea profund defectă, de neiubit, deloc frumoasă. Avea copleșitoarea senzație că era lipsită de orice valoare, iar eu nu am înțeles

niciodată cu adevărat de ce. Mi-am petrecut toată viața încercând să găsesc răspunsul. Mama era o ființă incredibil de complicată și profund neînțeleasă.

În familia mea, e o lungă tradiție de fete tinere devenite mame – străbunica, bunica și mama au avut cu toate copiii de tinere, când erau și ele doar niște copile.

Când am mai crescut, îmi amintesc că îmi doream să pot fi mama mamei mele și mama bunicii mele. Am început să recunosc tot ce le lipsea tinerelor mame.

Mi s-a spus că povestea nașterii mele e una frumoasă. Tata era foarte emoționat, toată lumea era așa. Au făcut o grămadă de repetiții pregătitoare, pentru a găsi cel mai scurt drum spre spital. După câteva probe, totul părea a fi în regulă. Doar că Jerry Schilling, unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatei, cel care conducea mașina, aproape că a ajuns la alt spital.

Și-apoi m-am născut.

Mama voia să arate bine pentru tata, așa că s-a hotărât să-și pună gene false înainte să vină el să ne vadă. Dar era încă sub efectul anesteziei și le-a lipit de oglindă, nu pe pleoape.

După asta a urmat o conferință de presă – mama și tata au ieșit din spital, au făcut cu mâna, toată lumea le făcea fotografii. Așa că presa a fost întotdeauna acolo, în fața porții, încă din ziua în care m-am născut.

Apoi m-au dus acasă, la Graceland.

Graceland a fost construit în 1939 de către un doctor și soția lui, Tom și Ruth Moore. Pământul fusese oferit cadou familiei de către Grace, mătușa soției, așa că i-au dat numele ei. Lui Elvis i-a plăcut numele atât de mult, încât l-a păstrat atunci când, în 1957, a plătit 102 000 de dolari pentru casă – o suprafață de 930 mp la acea vreme – și cele cinci hectare și jumătate înconjurătoare.

Pe atunci, zona era încă rurală – nu era mai nimic pe aici, la opt kilometri sud de Memphis. Până în 1969, Graceland nici măcar n-a făcut parte din oraș.

În mai 1957, s-au mutat acolo mama lui Elvis, Gladys, tatăl, Vernon, și bunica Minnie Mae – Elvis a venit puțin mai târziu, pe 26 iunie 1957 (erau renovări de făcut, iar el era plecat să filmeze pentru *Jailhouse Rock*). După revenirea lui Elvis din stagiul militar, s-au mutat și alții acolo, printre care Charlie Hodge și Joe Esposito, din așa-numita Memphis Mafia, anturajul lui Elvis, care stătea cu el la Graceland, din zori și până-n noapte.

Camera bunicii lui Elvis era la etaj, dar, după ce mama lui a murit, Minnie Mae s-a mutat la parter. În 1957, când Priscilla a rămas însărcinată, Elvis și Priscilla au construit sus o cameră pentru copii; acolo era camera mamei.

Prin comparație cu vilele din ziua de azi, Graceland nu pare mare lucru – vizitatorii sunt adesea surprinși de cât de mică e proprietatea. Dar când a cumpărat-o Elvis nu era doar o casă, ci însemna mult mai mult decât suprafața și pământul pe care era așezată. Până în 1953, familia

Presley locuise în condiții modeste. Graceland era întruparea fizică a împlinirii celui mai incredibil vis american. Elvis fusese un băiat dintr-o familie foarte săracă, dintr-un orășel oarecare, dar el ajunsese mai mult decât departe, transformându-se în mod miraculos într-un zeu, în cel mai mare star al planetei. Cu toate acestea, rămăsese același băiețel sudist, care pur și simplu reușise să-i cumpere Mămicii sale iubite o casă mare și frumoasă.

Era hotărât să-și transforme noul cămin într-unul opulent, iar dacă vii din Sud atunci îți muți cu tine toată familia – mătușici, veri, toată lumea. Când crești în sărăcie, ai obligația să-i tragi pe toți, iar el chiar asta a făcut.

Casa este înconjurată de un zid uriaș de piatră, cu faimoasele sale porți cu note muzicale în față și cu un grilaj de securitate în dreapta. Când vii cu mașina pe drumul șerpuitor, înaintea ta se înalță patru coloane albe, imense, păzite de doi lei sculptați.

Tot locul miroase a Sud, mai ales pe timpul verii. Aerul de vară e blând, plin de licurici noaptea. Casa e încercuită de copaci fermecători: magnolii, ulmi, stejari, arțari roșii, pecani, cireși negri.

Odată ce intri pe ușa principală, imediat la dreapta este sufrageria, cu legendarele sale vitralii cu păuni albaștri, un televizor și un pian mare. Scările pe care le vezi în fața ochilor duc spre dormitorul lui Elvis și cel al mamei. La stânga e sufrageria, marcată de draperii somptuoase, lungi din podea până în tavan, căzând deasupra unei podele din marmură neagră. Și bucătăria e tot la parter, la fel ca faimoasa cameră-junglă, cu covoarele sale mițoase și cascada interioară. La subsol se află sala de biliard, cu

tavanul și pereții săi tapisați. Un alt loc, asemenea camerei-junglă, în care să te ascunzi.

În spatele Gracelandului sunt grajdurile, terenul de raquetball și, lângă biroul lui Vernon, două leagăne care au fost ale mamei.

În copilărie, eu și fratele meu Ben mergeam la Graceland în vacanțe. La capătul fiecărei zile, când se terminau în sfârșit tururile pentru vizitatori, petreceam timp în casă cu familia, mâncând cine copioase și făcându-ne de cap, sărind pe canapea, jucând biliard. Deși era deschisă publicului, Graceland era doar casa noastră când eram noi acolo. E ceva ciudat și incredibil ca istoria familiei tale să fie conservată pentru veșnicie în locul în care s-a petrecut totul.

De parcă toată viața care s-a trăit în acea casă – toate râsetele, lacrimile, muzica, inimile frânte, dragostea – e retrăită, iar și iar, rămânând în trepte, în pereți.

Acolo îmi simt strămoșii.

Se pare că există cel puțin șase vortexuri în lume – la fel ca Hawaii sau Ierusalim –, locuri cu o energie care se manifestă la nivel cuantificabil.

Așa era Graceland.

Când erai acolo, o simțeai. Te simțeai bine, cu bateriile reîncărcate. Tata se ducea acolo să își reîncarce bateriile.

Sus, la Graceland, erau doar apartamentul lui, camera mea și atât. Ușa care dădea spre etaj era de obicei încuiată și nimeni nu urca vreodată

acolo, în afară de noi doi. Chiar și copil fiind, știam că asta e ceva super special – nimeni, poate doar cu excepția vreunei iubite, nu avea acces unu-la-unu, în felul ăsta.

Sus, la Graceland. Doar camera mea și camera lui. Un sanctuar în care să fiu cu el.

Dormitorul lui avea uși duble uriașe, din PVC negru și auriu, care se deschideau spre un mic hol și apoi, imediat după colț, era dormitorul meu. Când urcam, trebuia să trec pe lângă dormitorul lui ca să ajung la al meu. Dacă ușile din PVC erau închise, însemna că dormea. Dacă erau deschise, iar eu eram pusă pe șotii, cum adesea se întâmpla, trebuia să mă furișez. Dar de fiecare dată când ușile alea erau deschise aveam mereu grijă să mă uit înăuntru să văd ce face. Ori se uita la TV, ori vorbea cu cineva, ori citea.

Dincolo de pajiște, era o casă pe care tata o cumpărase pentru bunicul meu. Tata era o persoană nocturnă și, când și când, mă trezea, mă urca într-o mașinuță de golf și mă ducea până acolo să-l vizităm pe Vernon, care nu era niciodată pregătit pentru asta. Stăteam la el câte o oră sau două, după care ne întorceam acasă.

Nu prea puteam să-mi fac de cap când era Vernon prin preajmă. Pentru mine era mai degrabă o figură autoritară. Nu eram apropiată de el. Îl evitam cu orice preț. Mi-aș fi dorit să am o altfel de relație cu bunicul meu. Pur și simplu mă ascundeam de el.

Însă acele călătorii de noapte până la Vernon erau, de fapt, niște momente pe care tata voia să le petreacă singur cu mine.

Tata era sudist din cale-afară.

Nimeni nu spune „afurisenie“ la fel ca un sudist, așa cum se cuvine, din adâncul sufletului și cu intonația potrivită. Când o zici bine, e amuzant. Auzeam asta tot timpul. Tata și toți ai lui o ziceau în același fel.

Voiam să merg la magazinul de animale, așa că într-o seară tata a vorbit să se închidă și m-a dus acolo, cu gașca lui. Ne-am putut alege cu toții câte un animăluț. Eu am ales un cățeluș alb, pufos, iar tata a ales un pomera-nian pe nume Edmund. Puțin mai târziu, eram în camera mea și lui toc-mai i se adusese micul-dejun în cameră, după cum era obiceiul. După care am auzit tare de tot: „AFURISIT SĂ FII!“ Am fugit în camera lui și mi-a spus: „Afurisitul ăla de câine tocmai mi-a furat șunca!“ Edmund sărise pe patul lui, luase o bucățică de șuncă și fugise jos cu ea. Era al dracului de furios pe câinele ăla. În urma acestui eveniment, Edmund a devenit câinele mătușii mele, Delta.

Alteori, eram sus, în camera mea, mă uitam la televizor și auzeam: „CE MAI AFURISENIE!“, și mergeam pe hol, până la camera lui, să văd ce se întâmplă. „Afurisenia asta de strănut – îmi vine să strănut și nu pot!“, mi-l amintesc spunând o dată, până a reușit să scoată strănutul ăla afară.

Aveam în cameră două dulapuri pline cu animale de pluș și într-o zi mi s-a părut că văd ceva acolo – poate un șoarece, un șobolan sau ceva de genul ăsta – și m-am speriat groaznic. Așa că am luat-o la fugă să-l aduc pe tata.

— Tati, e ceva în camera mea!